Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰανουαρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 6*

«Εἶχε καὶ ὅπλα!...» (Σελ. 46, στ. 6΄)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ **JULES CHANCEL**

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄ *(Συνέχεια)*

Διαρκῶς ἀνεβοκατέβαιναν προμηθευταί, ἐρχόμενοι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἑκατομμυριοῦχον. Ὁ γραμματεύς του διήρχετο τὸν καιρόν του δεχόμενος καὶ ἀποπέμπων τοὺς ἀναριθμήτους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἑλκύονται πάντοτε ἀπὸ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα ἢ τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ ἕνας ἤρχετο νὰ προτείνῃ νέον ἀεροπλάνον, ἀρκετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ σηκώσῃ τὸν κ. Ρισανέλ, τὴν σύζυγόν του, τὸν υἱόν του καὶ δύο ὑπηρέτας. Ὁ ἄλλος ἐπέμενε νὰ τῷ ἐκχωρήσῃ τὸ προνόμιον ἑνὸς ἀσυρμάτου τηλεγράφου τῆς τσέπης, ὁ ὁποῖος ἐξησφάλιζεν εἰς τὸν ταξειδιώτην διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του.

Ἀναρίθμητοι ἦσαν αἱ φαρμακευτικαὶ συσκευασίαι, τῶν ὁποίων τὰ δείγματα συνεσωρεύοντο εἰς τὸ θυρωρεῖον. Ἔπειτα ἦσαν οἱ κατασκευασταὶ τελειοποιημένων σκηνῶν, εἰδῶν καταυλισμοῦ καὶ αὐτοκινήτων ἐφοδιασμένων μὲ μυδραλλιοβόλα, ὥστε ὁ κ. Ρισανὲλ νὰ ἠμπορῇ νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰς ἐπικινδύνους χώρας.

Διὰ τὴν κυρίαν Ρισανέλ, τὰ καταστήματα τῶν συρμῶν ἔστελλον ἀκαταπαύστως νέας εἰδικὰς «δημιουργίας»: Καπέλλα ἀπὸ φελλὸν διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ἡλίασιν, ἐπανωφόρια κας-πουσσιὲρ ἀδιάβροχα, φουστάνια, μαροκινὰ καὶ συγχρόνως παρισινά.

Καὶ ἠγόραζεν ὁ κ. Ρισανέλ, ἠγόραζε διαρκῶς. Τὰ κιβώτια ἐσωρεύοντο εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑνὸς ὑπηρέτου ἐπιφορτισμένου νὰ ταριθμῇ, καὶ νὰ γράφῃ ἐπάνω μὲ μεγάλα κόκκινα γράμματα:

RICHANEL, MAROC

Δὲν ἔβλεπε κανεὶς πορὰ μόνον αὐτὰς τὰς δύο κτυπητὰς λέξεις παντοῦ εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου, μέχρις αὐτῶν τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὁποῖα παρετάσσοντο πρὸ τῆς θύρας, φορτωμένα ἐμπορεύματα.

RICHANEL, MAROC

Ὁ ἐθωδιμοπώλης ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα, μὲ αὐτὴν τὴν τύρβην ποῦ ἐβασίλευε γύρω του, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸν μεγάλον κρότον ποῦ ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸ Παρίσι ἡ εἴδησις τοῦ ταξειδίου του.

Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ματαιοδοξία ἦτο τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, οὐδέποτε δὲ εἶχε παρουσιασθῇ τόσον καλὴ εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσουν περὶ αὐτοῦ.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα περὶ ἁπλῆς πληρωμένης ρεκλάμας τῶν βιομηχανικῶν του προϊόντων· ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ *ρέπορτερ* ἐξεθείαζον τὴν τοῦ καὶ τὴν δραστηριότητά του. Ἡ ἰδέα τοῦ ἀναπήρου αὐτοῦ, νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον μακρυνὸν ταξεῖδι, ἦτο πράγματι ἰδέα πρωτότυπος καὶ παράδοξος. Καὶ αὐτὴ ἡ παραδοξότης εἶχεν ἑλκύσῃ τὸν ἑκατομμυριοῦχον.

Ὅταν ὁ Τζούλης ἔρριψε τὴν ἰδέαν τοῦ ταξειδίου, ἀμέσως ὁ κ. Ρισανὲλ ἐσκέφθη κάτι ἀσυνείθιστον καὶ ἰδιόρρυθμον. Τὰ κλασσικά, τὰ στερεότυπα ταξείδια τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Νορβηγίας, τῆς Αἰγύπτου, δὲν τοῦ ἤρεσαν διόλου.

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη τὸ Μαρόκον, τὴν ἀπέραντον αὐτὴν χώραν, τὴν παρθένον καὶ μυστηριώδη, περὶ τὴν ὁποίαν ὠργίαζεν ἡ ἀπληστία τῶν ἐθνῶν.

«Ἐνῶ οἱ διπλωμάται ἐρίζουν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Μαρόκου, θὰ ὑπάγω νὰ τὸ κατακτήσω ἐγώ!» εἶχε δηλώσει ὁ κ. Ρισανέλ.

Δύσκολον βέβαια. Ἀλλὰ μὲ τὰ χρήμα-

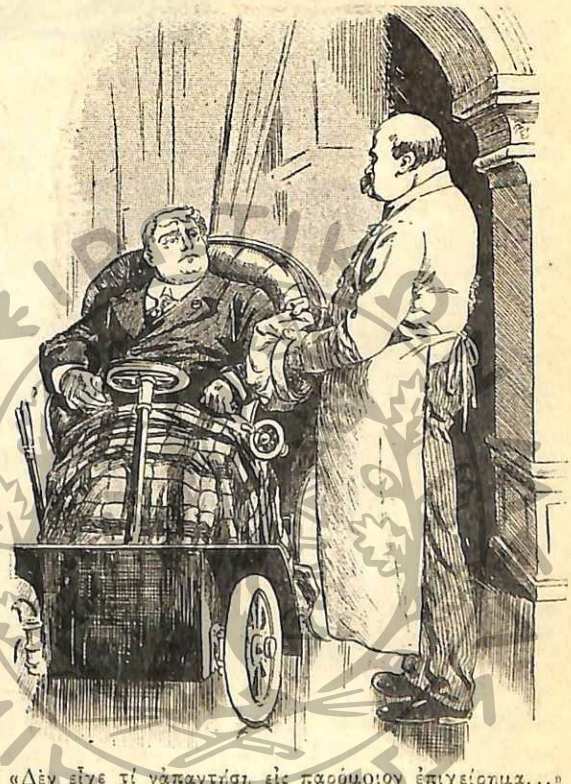

«Δὲν εἶχε τί νὰ παντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχείρημα...» (Σελ. 46, στ. γ΄)

τα, εἰς τὸν κόσμον τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον!

Ὅταν ὁ ἐθωϊμπώλης ἀνήγγειλε τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ κυρία Ρισανὲλ δὲν ἐξεδήλωσε καὶ πολὺ μεγάλην ἔκπληξιν.

Τῆς εἶπαν, ὅτι τὸ ταξεῖδι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ υἱοῦ της, καὶ αὐτὸ τῆς ἔφθανεν. Ἄλλως τε ἡ πρώην ταμίας τοῦ «Μαρινάτου Τόνου» δὲν ἦτο πολὺ δυνατὴ εἰς τὴν Γεωγραφίαν, καὶ τὸ Μαρόκον αὐτὸ δὲν τῆς ἐφαίνετο πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν Νίτσαν ἢ τὸ Μπιαρρίτς, ὅπου τὴν ἐπήγαινε κατ' ἔτος ὁ σύζυγός της.

Μὲ γαλήνην καὶ μ' ἐγκαρτέρησιν προητοιμάζετο διὰ τὸ ταξεῖδι, τὸ μόνον δὲ πρᾶγμα ποὺ τὴν ἐξέπληττε κάπως, ἦτο τὸ πλῆθος τῶν ἀποσκευῶν ποὺ θὰ ἐπῆραν μαζί των. Καὶ μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ τραπέζι, ἠρώτησε δειλά-δειλὰ τὸν σύζυγόν της:

— Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν καλὰ μαγαζιὰ 'ς αὐτὸ τὸν εὐλογημένο τόπο ποὺ θὰ πᾶμε;

Μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὁ κ. Ρισανὲλ ἐγελοῦσε τρεῖς ἡμέρας. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν ὑπάρχουν μαγαζιὰ εἰς τὴν ἔρημον!... Μὰ ὄχι, καλέ, ὄχι! Τὸ Μαρόκον εἶνε μία χώρα ἀγρία, ἀπολίτιστος, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς σκοτώνουν τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν ζωήν καὶ τὴν περιουσίαν των, καὶ ὅπου κινδυνεύει κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πεῖναν καὶ δίψαν, μέσα εἰς τοὺς φλογεροὺς καὶ στείρους ἄμμους.

Ἡ κυρία Ρισανέλ, ἀφοῦ ἤκουσε σιωπηλὴ αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἀποροῦσεν ἡ δυστυχισμένη πρὸς τί νὰ ἐκλέξουν αὐτὸν τὸν ἀγριότοπον. Ἐχάθηκαν τόσοι ἄλλοι, ὡραιότεροι, τερπνότεροι, προσιτώτεροι; Δὲν ἐπῆγαιναν καλλίτερα πουθενὰ ἀλλοῦ, ὅπου θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ὅλας των τὰς ἀναπαύσεις, νὰ τρώγουν ἥσυχα καὶ νὰ παίρνουν τὸ τσάϊ των εἰς τὰς πέντε, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον σφαγῆς;

Τὸ ἰατρικὸν τοῦ Τζούλη ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ.

Ἀπεναντίας ὁ Λουλοὺ ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν του. Ὡμοίαζε μὲ νεαρὸν ἄγριον ζῶον, φυλακισμένον πολὺν καιρόν, τοῦ ὁποίου ἄνοιγαν ἔξαφνα τὸ κλουβί.

Τὸ ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον συνεβούλευσεν ὁ Τζούλης, ἄρχισε νὰ ἐνεργῇ δραστηρίως, πρὶν ἀκόμη δοθῇ. Μόνον μὲ τὴν ἰδέαν!

Ἐτελεῖωσαν αἱ ἄγρυπνοι νύκτα, ἔπαυσαν οἱ νευρικοὶ τρόμοι, αἱ σπασμωδικαὶ κινήσεις τῶν χειρῶν, ἔφυγεν ἡ ὠχρότης καὶ ἡ δυσθυμία, ἐπανῆλθεν ἡ ὄρεξις καὶ ἡ ζωηρότης. Ἡ νευρασθένεια αὐτή, τὴν ὁποίαν τόσον καλῶς διέγνωσεν ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, ὑπεχώρει νικημένη, κατατροπωμένη.

Τί θαῦμα! ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ μικρὸς ἔτρεχεν εἰς ὅλον τὸ σπίτι, ἐγέμιζε τὰ κιβώτιά του, ἔβιδε διαταγὰς εἰς τὸν θαλαμηπόλον του, ἐχειρίζετο τὰ ὅπλα του... διότι εἶχε καὶ ὅπλα! Μίαν μικρὰν κομψὴν καραμπίναν, διὰ νὰ σκοτώνῃ τοὺς Μαροκινοὺς καὶ προπάντων τὰς πέρδικας ποὺ θὰ παντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἕνα θαυμάσιον μαχαῖρι διὰ νὰ μύνεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ προπάντων διὰ νὰ κόπτῃ τὸ κρέας του, ὅταν θὰ ἐγευμάτιζαν εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ὁ Λουλοὺ ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν ἀχθοφόρου καὶ ἐκοιμᾶτο ἐννέα ὥρας, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ οὔτε μίαν φοράν.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἔβλεπεν ὁ κ. Ρισανὲλ τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν μεταβολὴν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ υἱοῦ του. Καὶ ἠσθάνετο ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὠφείλετο, δηλαδὴ πρὸς

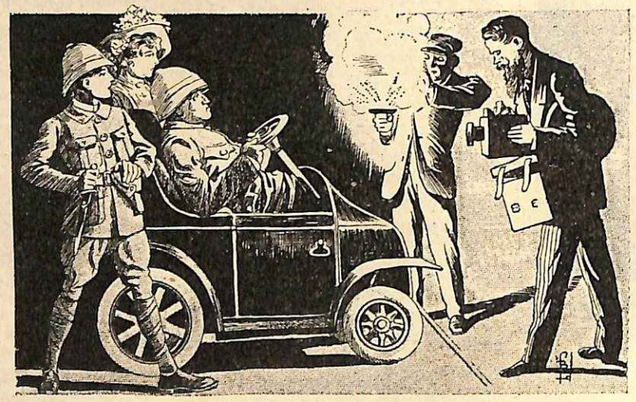

«Ἦσαν οἱ φωτογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ πάρουν τὸ σύμπ᾽ εγμα...»
(Σελ. 47, στ. α΄)

τὸν μαθητευόμενον ἠλεκτρολόγον, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει τώρα ἰατρὸν Τζούλην.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Τζούλης θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὸ μεγάλον ταξεῖδι. Ἡ ἰταμότης του, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά, ἔκαμεν ἀπεναντίας ὥστε ναυξήσῃ ἡ πρὸς αὐτὸν εὔνοια τῶν κυρίων. Ὄχι μόνον ὁ Λουλοὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς τὸν νέον του φίλον, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν τὴν φιλίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη τόσον καλὰ ἀποτελέσματα.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ μάγειρος ἐπρόβαλε μερικὰς ἀντιρρήσεις, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προφασισθῇ ἡ ἀναχώρησις τοῦ υἱοῦ του, — τοῦ ἐνακρωφαίνετο προπάντων ποὺ θὰ ἔχανε τὰ μαθήματά του, — ὁ κ. Ρισανὲλ τὸν διέκοψε λέγων:

— Μὴν σὲ μέλῃ γι' αὐτό! ὁ υἱός σου μοῦ προσέφερε μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν: ἔσωσε τὸν Λουλοὺ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἠλιθίων ἰατρῶν, ποὺ τοῦ ἐχαλοῦσαν τὸ στομάχι μὲ τὰ γιατρικά των. Ἐγὼ λοιπὸν θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον του. Ἔννοια σου!

Ὁ μάγειρος δὲν εἶχε τί νὰπαντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχείρημα. Καὶ ἠρκέσθη νὰ εἰπῇ καθ' ἑαυτόν:

«—Τὸν κατέγαρο τὸν Τζούλη!.. Ὅλους τοὺς ἐμάγευσεν ἐδῶ-μέσα, ὁ διαβολάκος!»

Ὅλους... ἐκτὸς βέβαια τοῦ ἰατροῦ. Ὤ, ὁ κ. Δενιζὼ πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἔστελνεν εἰς τὸν διάβολον τὸ «παληόπαιδο», τὸ ὁποῖον ἀνεστάτωσε τὸ μέγαρον, ὅπου ἔζουσαν τόσον ἥσυχα ὡς τώρα...

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὸ ταξεῖδι θὰ ἔπαιρναν μαζί των καὶ τὸν ἰατρόν. Ἦτο ὅμως φανερόν, ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἐνέπνεεν, ἐκλονίσθη σπουδαίως. Ἡ βασιλεία του ἐφαίνετο , καὶ κάθε φορὰν ποὺ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κοντά του ὁ κ. Ρισανέλ, τὸν ἐπείραζε δίχνων τὰ κόκκινα μάγουλα τοῦ υἱοῦ του.

— Ἔ, τί λέτε λοιπόν, γιατρέ; τῷ ἔλεγεν. Ὁ συνάδελφός σας Τζούλης δὲν διέγνωσε καλά;... Ἦτο πράγματι νευρασθένεια καὶ θεραπεύεται ὁλονέν. Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης;...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἰατρὸς ἠναγκάζετο νὰ ὁμολογῇ, ὅτι σὺδέποτε ὁ ἀσθενής του ἦτο καλλίτερα.

Ἐπιδεικτικὴ ἀναχώρησις

Ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασε. Θὰ ἔπαιρναν τὸ τραῖνον ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Λυών. Δύο βαγόνια τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας ἦσαν προωρισμένα διὰ τὸν ἐκατομμυριοῦχον καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

Τὴν ἑπομένην, εἰς τὴν Μασσαλίαν, θὰ ἐπεβιβάζοντο μιᾶς θαλαμηγοῦ, ἡ ὁποία θὰ ὡδήγει τοὺς ταξειδιώτας εἰς τὴν Ταγγέρην.

Πλῆθος περιέργων συνωστίζετο εἰς τὸν σταθμόν. Ὅλοι ἤθελαν νὰ παρευρεθοῦν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Ρισανέλ, περὶ τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ὡμίλουν ἀπὸ ἑβδομάδων.

Ἐβλεπαν τἀναρίθμητα κιβώτια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκοντο αἱ κόκκιναι ἐπιγραφαὶ «Richanel, Maroc», καὶ τὰ ὁποῖα ἐγέμιζαν ὁλόκληρον φορτηγὸν βαγόνι.

Οἱ ρέπορτερ περιεφέροντο εἰς τὸ πεζοδρόμιον, περιμένοντες τὴν ἄφιξιν τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Ἐπιτέλους ὁ κ. Ρισανὲλ ἔφθασε μὲ τὴν μικρὰν του ἠλεκρονίνητον ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον κατασκευάσῃ ἐπὶ νέου τύπου, εἰδικῶς διὰ τὸ ταξεῖδι. Ἐφορτοῦσεν ἕνα κοστοῦμι ἀπὸ χακί, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κάπως γελοῖον εἰς τὸ ὑπόστεγον ἑνὸς παρισινοῦ σταθμοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ μεγαλοβιομήχανος δὲν ἐφοβεῖτο

τὰ κτυπητὰ καὶ ἰδιόρρυθμα πράγματα. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπερίμενε νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ του, ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς Μεσογείου, διὰ νὰ περιθληθῇ τὴν *ἀποικιακήν* του στολήν, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν βλούζαν μὲ ἀναρίθμητα θυλάκια, φοδαρισμένα μὲ καουτσούκ, ὅπου ἐφυλάσσοντο λογιῶν-λογιῶν πράγματα, ἐπίσης ἀναρίθμητα.

Ὅσον διὰ τὴν ἅμαξάν του, τὴν τροχοφόρον δηλ., πολυθρόναν του, ἦτο ἁπλούστα ἕνα θαῦμα, ὁ δὲ ταξειδιώτης δὲν ἐδυσκολεύθη ποσῶς νὰ δείξῃ τὸν μηχανισμόν της εἰς τοὺς ρέπορτερ ποῦ τὸν περιεστοίχισαν.

— Βλέπετε; τοὺς ἔλεγε· κινεῖται μὲ μικροὺς συμπυκνωτὰς τελειοποιημένους, ποὺ κατέχουν ἐλάχιστον χῶρον. Εἶμαι ἐδῶ-μέσα πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς ποὺ ἔχετε τὰ πόδια σας. Καὶ πρῶτον, τρέχω γρηγορώτερα.

Καὶ διὰ ναποδείξῃ τὴν ἀληθειαν τῶν λόγων του, ὁ ἑκατομμυριοῦχος ὥθησεν ἕνα μικρὸν μοχλόν. Ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸν ἁμαξάκι ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον μὲ μίαν ταχύτητα, πολὺ ἐπίφοβον δι' ὅσους συνωστίζοντο ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ κύριος Ρισανὲλ ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁμίλους μὲ μίαν δεξιότητα ἀληθῶς θαυμαστήν.

Ἐν τούτοις ἕνας ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου τὸν ἐπλησίασεν εὐλαβῶς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του, ἐπιφυλάττων αὐτὴν διὰ τὰς ἐρήμους πεδιάδας τοῦ Μαρόκου.

Μετὰ τὴν ἅμαξαν, ὁ ἑκατομμυριοῦχος παρουσίασεν εἰς τοὺς ρέπορτερ τὸν υἱόν του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ, ΔΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

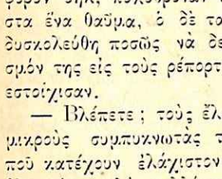

ΛΑΒΑ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν: «Κύριε Φαῖδον, ἐδιάβασα αὐτὰ ποὺ ἐγράφατε προχθὲς περὶ *Μαύρης Χειρός*. Ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ, ὅτι ὅλα τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα διασκεδάζουν μὲ τοὺς ἄλλους τοῦ Νὰτ Πίγκερτων καὶ τῶν τοιούτων, εἰμποροῦν νὰ βλαφθοῦν. Καὶ λαμβάνω παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου. Ἀπὸ μικρός, πολὺ μικρός, συνήθισα νὰ διαβάζω ὅ,τι ἔπιπτεν εἰς τὰ χέρια μου. Οἱ γονεῖς μου ποτὲ δὲν μοῦ ἀπηγόρευσαν τυπωμένον χαρτί, — σημειώσατε ὅτι δὲν εἶνε «ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων» καὶ οἱ καϊμένοι δὲν κάμνουν καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ χαρτιοῦ καὶ χαρτιοῦ,—καὶ ποτὲ δὲν συνεμορφώθην μὲ τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι μᾶς λέγουν νὰ ἐκλέγωμεν τἀναγνώσματά μας. Καὶ ὅμως δὲν ἐβλάφθην εἰς τὸ παραμικρόν. Εἰμπορῶ τουλάχιστον νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ καταντήσω εἰς τὰς φυλακάς, διότι κανὲν ἔγκλημα δὲν θὰ διαπράξω, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασα εἰς τὰ μυθιστορήματα· (ἀλλ' οὔτε καὶ κανὲν ἄλλο ἰδικῆς μου ἐπινοήσεως!) Τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον μετανοῶ, εἶνε ὁ χαμένος καιρός. Διότι πολλάκις μοῦ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ἀρχίζω ἓν μυθιστόρημα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶνε ὠραῖον, προχωρῶ, τὸ τελειώνω, καὶ ἔπειτα βλέπω ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον. Καὶ δυστυχῶς πολλὰ τέτοια μὲ γελοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ μὲ κάμνουν νὰ χάνω καιρόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσα νὰ χρησιμοποιήσω καλλίτερα. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Εἶμαι σῶος καὶ ἀβλαβής, καὶ τοιοῦτος θὰ διατηρηθῶ μέχρι τέλους. Ἰδοὺ διὰ ποίους λόγους νομίζω, κύριε Φαῖδον, ὅτι μεγαλοποιεῖτε τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ νεολαία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς *πεντάρας*. Ἐπειδὴ εὑρέθησαν δέκα παλαιοὶ νἀποπαλαιώσουν μὲ τὴν *Μαύρην Χεῖρα*, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὅλοι ἡμεῖς ποὺ τὴν ἐδιαβάσαμεν εἴμεθα διὰ τὰ σίδερα. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἔχω κάποιον δίκιο;»

Ὄχι, μικρέ μου φίλε! Ἀπεναντίας νομίζω ὅτι ἔχεις ἐντελῶς ἄδικον. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦμαι, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας εἰμπορεῖ νὰ σκέπτωνται, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁμοίως, — τὸ ἀδικόν σου, δηλαδὴ τὴν πλάγην σου, θὰ σοῦ τὴν δείξω δημοσίᾳ.

Οἱ *Καϊμένοι* γονεῖς σου, ποὺ δὲν εἶνε «ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων», ἀλλὰ δὲν σ' ἀγαποῦν ὀλιγώτερον, σὲ παρέδωσαν εἰς τοὺς διδασκάλους κ' ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγωγήν σου. Ἐπίσης ἀπὸ μικρὸν σ' ἐνέγραψαν συνδρομητὴν καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὤφειλες νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τῶν διδασκάλων σου καὶ τῆς Διαπλάσεως, — ἡ ὁποία, σημείωσε, ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος διδάσκαλος, — καὶ νὰ ἐκλέγῃς τἀναγνώσματά σου. Καὶ μόνη ἡ ἀπώλεια τοῦ καιροῦ, τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖς, ἂν εἶνε ἡ ζημία τῆς παρακοῆς του, πίστευσε ὅτι πάλιν εἶνε μεγάλη. Ὑπάρχουν τόσα χρήσιμα καὶ τόσα ἀληθῶς ὡραῖα βιβλία ποὺ πρέπει νὰ διαβάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ζωήν του! Καὶ δυστυχῶς οὔτε ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶνε ἀπέραντος, οὔτε ὅλαι αἱ ὧραι τῆς ζωῆς εἶνε προωρισμέναι γιὰ διάβασμα. Ἔχει κανεὶς νὰ διαβάσῃ πολλά, ἀλλὰ ἔχει νὰ κάμῃ περισσότερα. Ἑπομένως εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη *νὰ οἰκονομῇ τὸν καιρόν του* καὶ νὰ μὴ διαβάζῃ παρὰ μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρμόδιοι τοῦ συνιστοῦν ὡς ὡραῖα καὶ χρήσιμα. Ἡ τουλάχιστον — διότι καὶ αὐτὰ εἶνε πολλά, — νἀποφεύγῃ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ καταγγέλλουν ὡς ἄσχημα καὶ περιττά. Ἂν ἀντὶ τόσων μυθιστορημάτων ποὺ ἄρχισες κι' ἐτελείωσες, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι προχωρῶν θὰ εὕρισκες τὸ ὡραῖον, ἂν ἀντὶ τόσων προστύχων βιβλίων ποὺ σ'ἔκαμαν νὰ χάσῃς τὸ πολυτιμώτερον ποὺ ἔχεις— τὸν καιρόν σου,— ἐδιάβαζες βιβλία *ἐκλεκτά*, σήμερον δὲν θὰ ἤσουν πλέον σοφός, πλέον μορφωμένος, πλέον καλαίσθητος; Συλλογίσου, ὅτι αὔριον θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Θὰ ἐργάζεσαι πολὺ καὶ μόλις θὰ εὐκαιρῇς νὰ τρώγῃς. Ἔ,πόσες φορὲς τότε θἀκούσῃς νὰ ὁμιλοῦν διὰ κανὲν ἀριστούργημα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ κάθε ἄνθρωπος μορφωμένος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, καὶ θὰ λέγῃς μέσα σου: «Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴ τὸ διαβάσω τότε ποὺ *εἶχα καιρόν*, ἀντὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου *Νὰτ Πίγκερτων*;...»

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου ἡ μόνη ζημία σου! Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσχημα καὶ τὰ γελοῖα, ἢ καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ἁπλῶς διασκεδαστικὰ ποὺ ἐδιάβασες, εἶσαι καὶ θετικώτερον ζημιωμένος. Σ'ἔβλαψαν! Ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸ ἐννοῇς μόνος σου. Ἂν τὸ ἄσχημον δὲν ἔβλαπτε, πίστευσέ με, μικρέ μου φίλε, ὅτι τὸ ὡραῖον δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν! Ἀλλὰ τὸ ἄσχημον βλάπτει, καὶ βλάπτει πολύ... Τί σημαίνει ἂν ἐγγυᾶσαι, ὅτι δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ κακοῦργος,—τὸ ὁποῖον πιστεύω ὁλοψύχως, — καὶ ὅτι δὲν θὰ καταντήσῃς ποτὲ εἰς τὴν φυλακήν; ... Δὲν εἶπα καὶ προχθές, ὅτι οἱ δηλητηριάζοντες τὴν ψυχήν των μὲ αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, εἶνε ὑποκείμενοι νὰ πάθουν ἄλλα, πολὺ χειρότερα; Καὶ πρῶτα-πρῶτα ναποτύχουν εἰς τὴν ζωήν των. Μικρὸν τὸ ἔχετε αὐτό; Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐπροτιμοῦσα ἔστω νὰ φυλακισθῇ κανεὶς ὀλίγον καιρόν, παρὰ ναποτύχῃ εἰς τὴν ζωήν του, δηλαδὴ νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ τὸ *καλὸν* ἐκεῖνος, διὰ τὸ ὁποῖον εἶνε προωρισμένος.. Θὰ ἐχρειάζετο μεγάλη ἀνάπτυξις διὰ νὰ σᾶς δείξω, πῶς ἐλαττοῦνται αἱ διανοητικαὶ καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ *ἀσχήμου*. Ἀλλὰ βασισθῆτε εἰς τὴν βεβαιότην μου καὶ δὲν θὰ χάσετε. Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια!

Κ' ἓν ἄλλο ἀκόμη. Παραδέχομαι διὰ μίαν στιγμήν, ὅτι σύ, μικρέ μου φίλε, δὲν «ἐβλάφθης» ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασες, διότι εἶσαι ἐκτάκτως δυνατὸς ὀργανισμός. Ἀλλὰ τότε εἶσαι μία ἐξαίρεσις. Θὰ ἦτο πολὺ παράλογον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ὅτι τὰ περισσότερα παιδιὰ εἶνε «ἐκτάκτως δυνατά», καὶ ὅτι εἰμποροῦν νὰ μένουν ἀνεπηρέαστα, χωρὶς ἄλλην ζημίαν ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ καιροῦ. Ἑπομένως, δὲν μεγαλοποιῶ διόλου τὸν κίνδυνον, ποὺ διατρέχει ἡ νεολαία ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς *πεντάρας*.

Αὐτὰ εἶχα νἀπαντήσω εἰς τὸν μικρόν μου φίλον, τὰ ὁποῖα, ὑποθέτω, χρησιμεύουν εἰς πολλούς...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 40)

— Εἶνε πονηροί, εἶνε λωποδῦτοι ἐξ ἐπαγγέλματος χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος. Ἡ δουλειά προετοιμάσθηκε ἀπὸ χέρια ἐμπείρων. Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶνε πολὺ παράδοξο. Πρέπει χωρὶς ἀναβολὴ νὰ ζητήσωμε τὸν συνέγχο ταχυδρόμο.

— Διάβολε, σκέφθηκε ὁ Ἐρβελίν, ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται, εἶνε ἤδη ἐν γνώσει!

Κάτω ὁ ὑπαστυνόμος ἐξηκολούθησε :

—Πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν τώρα. Κλειδροποιέ, ἄνοιξε τὴν θύρα τῆς εἰσόδου.

Σὲ λίγα λεπτὰ τέσσαρες ἄνδρες, ὁ ὑπαστυνόμος, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ δύο χωροφύλακες εἰσῆλθαν στὸ γραφεῖο. Μόλις εἶδαν τὸν Ἐρβελὶν δεμένον στὸ κάθισμά του, ἐσήκωσαν τὰ χέρια καὶ ἀνεφώνησαν ἔκπληκτοι :

—Ὢ! ὤ! Τί εἶνε αὐτὸ τὸ δέμα, ποῦ ἐπιγράφεται «Πλὸκ καὶ Σια ; » (*)

—Κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπε γελῶν ὁ Ἐρβελίν, ἔρχεσθε στὴν ὥρα, γιατὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λυθῶ.

Ἀλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἔκλεισε τὴ μύτη του.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ φρικτὴ μυρωδιά ;

- Εἶνε ἡ μυρωδιὰ τοῦ χλωροφορμίου μ' αὐτὸ μ' ἀποκοίμισαν.

— Καλά, καλά, θ' ἀπαντήσῃς στὰς ἐρωτήσεις μου τώρα ἀμέσως.

Ἕνας ἀστυφύλαξ ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιά.

—Ἄχ ! ἔκαμε ὁ Ἐρβελὶν τεντώνων χέρια καὶ , πάω καλλίτερα.

— Τώρα, παιδί μου, θὰ μοῦ πῇς, πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ τί συνέβη αὐτὴ τὴ νύκτα ς' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Ἐρβελὶν διηγήθηκε ὅλα ὅσα γνωρίζομε καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ὅσο γι' αὐτὸ ποῦ συνέβη ἐδῶ, τὸ ἀγνοῶ, γιατὶ ἐκοιμώμουν. Τὸ μόνο ποῦ ξεύρω εἶνε, ὅτι ἦταν τρεῖς καὶ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Πλὸκ μεταμφιεσμένος σὲ ἀστυφύλακα.

—Ἡ ἀφήγησίς σου δὲν εἶνε πολὺ σαφής, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, καὶ φαίνεσαι ὕποπτος, ἀφοῦ ὁμολογῇς ὅτι ἐσὺ ὁ ἴδιος ἔβωκες τὸ ψεύτικο τηλεγράφημα, ποῦ σκοπὸ εἶχε ν' ἀπομακρύνῃ αἰφνιδίως τὸν κύριόν σου Δε-Πραντέρ.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ 40.

— Σᾶς εἶπα, κύριε ὑπαστυνόμε, πῶς κάποιος θὰ ἔβαλε κρυφὰ τὸ τηλεγράφημα στὸ σάκκο μου.

—Πιθανόν· ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ ἐξακριβωθοῦν αἱ ἐξηγήσεις σου, σὲ συλλαμβάνω !

— Μὲ συλλαμβάνετε ! Μὰ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε.

— Μάλιστα, θὰ εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας στοῦ ἀναριτοῦ. Ἐξ ἄλλου θὰ εἰδοποιήσω τὴ διεύθυνσί σου.

—Ὡραία δουλειά ! εἶπε ὁ Ἐρβελίν. Ἄ ! Πλόκ, φίλε μου Πλόκ, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ξαναναμωθοῦμε !

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, κατὰ τὰς πέντε, ὁ Ἐρβελὶν εἰσήχθη ἐν μέσῳ δύο χωροφυλάκων στὸ γραφεῖο τοῦ ἀναριτοῦ, φορῶν μιὰ παληὰ ταχυδρομικὴ στολή του.

Ὁ Ἐρβελὶν μὲ χαρὰν ἀνεγνώρισε τὸν δικαστήν, ποῦ δύο μῆνας πρὶν τὸν εἶχεν ἀνακρίνει γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς. Ὁ δικαστὴς τὸν ὑπεδέχθη μειδιῶν καὶ τοῦ εἶπε ;

«Σὲ συλλαμβάνω ! » (Σελ. 48, στ. β')

—Παιδί μου, ὡραία γελάστηκες, καὶ ἡ τόλμη σου ἦταν μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ ἀπειρία σου στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Μπορεῖς ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃς, γιατὶ ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ πραγματικοὺς κρῖτάς. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσιν τοῦ ὑπαστυνόμου. Καὶ πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεσκέφθη ὁ διευθυντής σου καὶ μοῦ εἶπε πολλὰ ἐγκώμια γιὰ σένα. Θὰ ἐπαναπατήσῃς τὴν ἐλευθερία σου καὶ θὰ δυνηθῇς ἀπὸ τὴ νύκτα αὐτὴ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ὑπηρεσία σου. Θὰ εἶσαι ὅμως συγχρόνως καὶ στὴ διάθεσι τῆς δικαιοσύνης γιὰ τὴν ἀνάκρισι, ποῦ θὰ γίνῃ, καὶ γιὰ νὰ εὑρεθῇς ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς λωποδύτας, ἂν ἐπιτύχουν νὰ τοὺς συλλάβουν. Λύριον τέτοια ὥρα θὰ παρουσιασθῇς ἐδῶ. Θὰ παρευρίσκεται καὶ ὁ κύριος κόμης Δε-Πραντέρ, ποῦ τοῦ πῆγες τὸ τηλεγράφημα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε δικαστά, θὰ εἶμαι ἀκριβής, γιατὶ πρέπει νὰ πάρω μιὰ περιφανῆ ἱκανοποίησι ἀπὸ τὸν Πλόκ. Καὶ μιὰ ἡμέρα θὰ τὴν πάρω.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ ψευτοαστυφύλαξ ἦταν ὁ Πλόκ ;

— Ὢ ! ἐντελῶς βέβαιος. Δὲν ἀμφιβάλλω πιά, κύριε δικαστά, ὅτι ὁ Πλὸκ ἔχει συνεταιρισθῇ μὲ μιὰ συμμορία κακοποιῶν.

— Εἶνε προφανῶς ὁ τῆς συμμορίας αὐτῆς, τῆς τόσον καλὰ διωργανωμένης, εἶπεν ὁ δικαστής. Αὐτὸς ὁ Πλὸκ εἶνε πρόσωπο ἐπικίνδυνο καὶ εἶνε εὐτύχημα, ποῦ βγῆκες ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέτε, κύριε δικαστά, πῶς ἐγλύτωσα ; Πῶς εἰδοποιήθηκε ὁ ὑπαστυνόμος ;

—Ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ κόμητος Δε-Πραντέρ. Ὁ κόμης χθὲς τὸ βράδυ ἔφθασε στὸ Μπιαρὲ καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν κόμησσαν, ποῦ εὑρίσκετο εἰς ἀρίστην ὑγείαν ὅτι αὐτὴ δὲν τοῦ εἶχε στείλη κανένα τηλεγράφημα.

Ἔπειτα τὸ τέχνασμα τοῦ τηλεγραφήματος εἶνε συνειθισμένο στὴ συμμορία αὐτή. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ στέλλουν κανονικῶς Ἂν ἐνήργησαν χθὲς ἔτσι, εἶνε γιατὶ ἡ περίστασις ἦταν ἐπείγουσα. Λύριον ὁ κόμης θὰ μετοικοῦσε.

— Τὸ μάθημα θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

— Ναί, στὸ ἑξῆς νὰ κάθεσαι ἥσυχος.

— Ἥσυχος ! ὤ ! μὰ ὄχι, κύριε δικαστά. Ἡ ὁ Πλὸκ θὰ ἔχῃ τὰ κόκκαλά μου ἢ ἐγὼ τὰ δικά του. Θὰ μονομαχήσωμε μέχρι θανάτου.

Ὁ δικαστὴς ἀπέλυσε μ.' εὐμένεια τὸν Ἐρβελίν. Αὐτὸς τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ γίνω ἀστυφύλαξ. Ἄ ! ὅταν αὐτὸ θὰ γίνῃ, τότε θὰ εἶνε τὸ γλέντι, φίλε μου Πλόκ !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 40).

Ὁ κ. Δικαστής :—Ἀρκεῖ, θειὰ-Λοξή. Κάθησε στὴ θέσι σου. Νὰ προσέλθῃ τώρα ὁ κτηνίατρος Ζαφειράκης.

Ὁ Γραμματεύς :—Ζαφειράκης Γεώργιος τοῦ Νικηφόρου, κτηνίατρος. Ἐμπρός!

Ὁ κ. Ζαφειράκης :—Ἐξετάζω λοιπὸν τὸν ἀσθενῆ μου καὶ ἀνακαλύπτω εἰς τὸ παχύ του ἔντερον ἕνα σῶμα ξένον, στερεόν, σκληρόν, τὸ ὁποῖον ἀπειλοῦσε σοβαρώτατα τὴν ὑγείαν του. Ὁπλίζομαι ὄθεν μ.' ἕνα...

Ὁ κ. Δικαστής.— Κύριε Ζαφειράκη, ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τὰς περιττὰς λεπτομερείας. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ ξένον σῶμα ;..

Ὁ κ. Ζαφειράκης: — Ἦτο ἡ νικελίνη στεφάνη ἑνὸς δερματίνου βαλαντίου, μὲ ἄλλους λόγους ἡ σούστα ἑνὸς πουγγιοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἀνεγνώρισεν ὡς ἰδικόν της. Ἡ κατάθεσίς μου, κύριε δικαστά, ἐτελείωσε.

Ὁ κ. Δικαστής :— Τώρα θὰ φανῇ ἡ δικαιοσύνη, διότι ὅλοι οἱ μάρτυρες, νομίζω, ἐξητάσθησαν. Λάζαρε Λαρδῆ, ποτὲ Γεωργίου, καὶ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἔχετε νὰ προσθέσετε τίποτε ;

Ἡ κυρὰ-Μητρούλια:—Τίποτ' ἄλλο! Ξαναλέω μόνο, πῶς ἐγὼ θέλω τὰ λεπτά μου.

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς: — Κ' ἐγὼ ξαναλέω, ὅτι πῶς ἀγόρασα, μὲ συμπάθειο, τὸ γουρούνι μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα 'ς τὸ σῶμά του.

Ὁ κ. Δικαστής :—Πολὺ καλά· Τὸ Δικαστήριον ἀποσύρεται πρὸς συνδιάσκεψιν! *(Σηκώνεται ἀπὸ τὴν ἕδραν του καὶ πηγαίνει εἰς μίαν ἄκρην, ὅπου ἀκκουμβᾷ εἰς τὸν τοῖχον καὶ μένει βαθυσυλλογισμένος.)*

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, *ἀπὸ τὴν θέσιν της, πρὸς τὸν Λαρδῆν.*—Τώρα νὰ ἰδῇς τί ἔχεις νὰ πάθῃς !

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς : — Ἐγὼ ἢ ἐσύ ;... Καλομοῖρά μου, τί σὲ περιμένει !

Ὁ Γραμματεύς :—Ἡσυχία ! Σεβασθῆτε, παρακαλῶ, τὴν ἱερότητα τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ κ. Δικαστοῦ !

Γεωργούλης :— Καλὲ τί συνδιάσκεψι κοπανᾶτε ; Αὐτὸς *(Δείχνει τὸν Δικαστήν).* σκέπτεται μόνος του...

Ὁ Γραμματεύς :—Σιωπή, μικρὲ αὐθάδη ! Ὅταν τὸ Δικαστήριον ἀποτελῆται μόνον ἀπὸ ἓν μέλος, τὸ μέλος αὐτὸ συσκέπτεται... μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Γεωργούλης: —Δὲν καταλαβαίνω γρύ!

Ὁ κ. Δικαστής, *ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἕδραν του καὶ κρούει τὸν κώδωνα :* —Ἐπαναλαμβάνεται ἡ συνεδρίασις. Κύριοι ! Ἀκούσατε τὴν γνώμην. τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισεν ἡ Δικαιοσύνη ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν ἐνταῦθα παρόντων μαρτύρων: Ἐπειδὴ ἡ ἀγοροπωλησία Μητρούλια-Λαρδῆ ἐγένετο τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως, μὲ ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις. Ἐπειδὴ ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Λαζάρου Λαρδῆ ποτὲ Γεωργίου ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμάς, ἤτοι τὴν τιμὴν τοῦ χοίρου, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ρηθείσης ἀγοροπωλησίας. Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς διαδικασίας, ὅτι ὁ ρηθεὶς χοῖρος κατεβρόχθισε τὸ βαλάντιον τῆς Οὐρανίας χήρας Χρυσοστόμου Μητρούλια, περιέχον τὸ ἄνω ποσόν. Ἐπειδὴ ὁ Λάζαρος Λαρδῆς ποτὲ Γεωργίου εὐλόγως ἰσχυρίσθη, ὅτι ἠγόρασε τὸν χοῖρον μὲ πᾶν ὅ,τι περιεῖχετο ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος, ὡς μὴ καταβροχθίσας τὸ βαλάντιον εἰμὴ μετὰ τὴν ἀγοροπωλησίαν, ἐπωλήθη ἄνευ τοῦ ρηθέντος ἐντὸς τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ ὁ χοῖρος ἦτο ἤδη κτῆμα τοῦ Λαζάρου Λαρδῆ, ὅτε διέπραξε τὴν πρᾶξιν ἐκείνην τῆς λαιμαργίας, ἤτοι τὴν καταβρόχθισιν τοῦ βαλαντίου, ἐπομένως ὁ κύριός του ἦτο ἤδη κύριος καὶ πασῶν αὐτοῦ τῶν πράξεων, καλῶν ἢ κακῶν·

Διὰ ταῦτα,

Δὲν ὑποχρεοῦται ποσῶς ὁ Λάζαρος Λαρδῆς ποτὲ Γεωργίου νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εὗρεν εἰς τὸν σταῦλον τοῦ χοίρου. Τὰ χρήματα ταῦτα τῷ ἀνήκουν....

Ὁ κὺρ Λαρδῆς:— Ζήτω ἡ Δικαιοσύνη ! (*Πρὸς τὴν κυρὰ-Μητρούλια θριαμβευτικῶς):* Δὲν σοῦ τἄλεγα ; Ἄκου'τα !

Ὁ κ. Δικαστής :—Σιωπή ! Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη ! Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τῆς ἀποφάσεως : Ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ὑποχρεοῦται νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ταμείου του ἄλλας ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμὰς καὶ νὰ πληρώσῃ ταύτας ὡς ἀποζημίωσιν καὶ φιλοδώρημα εἰς τὴν Οὐρανίαν χήραν Χρυσοστόμου Μητρούλια.

Ἡ κυρὰ Μητρούλια, *μισολιπόθυμη ἀπὸ χαράν:*—Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὑπάρχει λοιπὸν ἀκόμη στὸν κόσμο δικαιοσύνη !....

Ὁ κὺρ-Λαρδῆς :—Τὴν ἔπαθα !..Ἐ, δὲν πειράζει ! Ἀφοῦ θὰ δώσω ἄλλα λεπτά, καὶ ὄχι τὰ ἴδια ποῦ βρῆκα στὸ σταῦλο, ἡ τιμή μου τουλάχιστον ἐσώθη !

Δεσποινιώ, κλαυθμηρίζουσα:—Χΐ,χΐ, χΐ ! Δὲν φταίω ἐγώ!.. Δὲν φταίω ἐγώ !..

Ὁ κ. Δικαστής, *κρούων καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν κώδωνα μανιωδῶς:*—Λύεται ἡ συνεδρίασις !

ΑΥΛΑΙΑ

(M. de Vismes) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

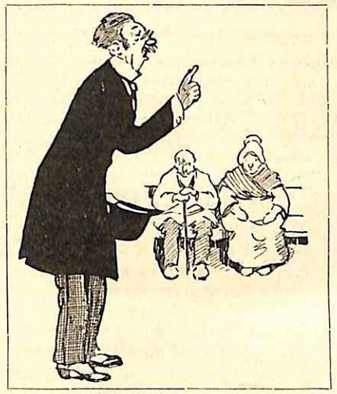

«Ἡ κατάθεσίς μου ἐτελείωσε!»
(Σελ. 48, στ. γ')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ἐφεύρεσις.

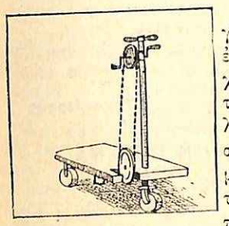

Ἕνας Ἄγγλος ἐπενόησεν ἐσχάτως « μηχανὴν βαδίσματος». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν σανίδα, στηριζομένην ἐπὶ τριῶν τροχῶν, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται διὰ στροφάλου. Ὁ ἄνθρωπος πατεῖ ἐπὶ τῆς σανίδος, γυρίζει μὲ τὰ χέρια τὸν στρόφυλον καὶ προχωρεῖ. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν πρακτικὴν σημασίαν. Ἁπλῶς εἶνε κάτι περίεργον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

(Ἴδε ΙΒ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.)

α'.) Πρόβλημα.

Ἰδοὺ μία οἰκία ἐν τῷ μέσῳ ὀκταπλεύρου ἀγροῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὀκτὼ δένδρα. Ὁ ἰδιοκτήτης θέλει νὰ μοιράσῃ αὐτὸν τὸν ἀγρὸν εἰς τὰ ὀκτὼ παιδιά του οὕτως, ὥστε κάθε μερίδιον νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον σχῆμα

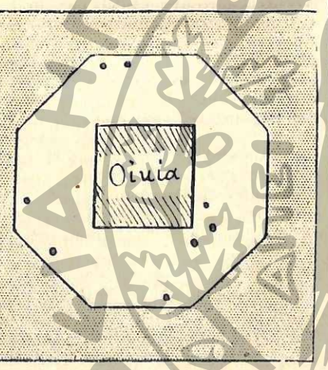

μὲ τὰ ἄλλα ἑπτά, τὴν ἰδίαν ἔκτασιν καὶ ἀπὸ ἓν δένδρον. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ ;

β'.) Φωνητόλιπον.

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου.

φλπν - ντς - γρτς - νπσς

γ'.) Γρῖφος διὰ Γαλλομαθεῖς

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ῥήνου

pir	*vent*	*venir*
1	*vient*	*d' 1*

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

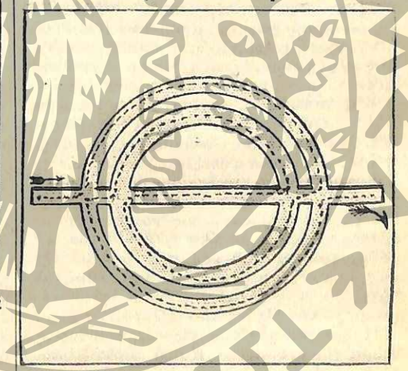

α') Ἰδοὺ πῶς διαγράφεται τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλιάν. — β') Savoir vaut mieux qu' avoir.

Ἰδε τὸν Ὁ-δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΚΑΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ 1913

Εἰς τὴ μικρούλα μας Ἐκκλησία ψάλλονται τὰ Χριστούγεννα, καὶ μαζὶ ἀκούεται μνημονευόμενον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Γιαγιᾶς ποὺ εἶχε τὰ περισσότερα ἐγγόνια εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ποὺ ἑορτάζει διὰ πρώτην φορὰν τὴν ὀνομαστικήν της ἑορτὴν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄπειρον. Ἡ Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως ἔχει ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ἀπὸ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ θετὰ παιδιά της τὴν γλυκεῖαν παντοτεινὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ ἔχομεν καθῆκον ὅλοι νὰ τῇ ἀποδίδωμεν τὸν φόρον αὐτὸν τῆς ἀγάπης, διότι Αὐτὴ ἔδιδε τὸ θάρρος καὶ τὴν ὥθησιν εἰς τὸ μέγα Ἔργον, τὸ ἔχον σήμερον τόσην μαγνητικὴν δύναμιν, ὥστε ὅταν ἅπαξ ἑλκύσῃ μίαν ψυχήν, νὰ μὴ τὴν ἀφίνῃ πλέον...

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἦτο ἡ 24η Δεκεμβρίου 1819. Ὀρθιος ἐνώπιον ἀπομεμονωμένου βράχου τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ὁ Μέγας Ναπολέων ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει εἰς τὸ ἄπειρον, ἐν σημεῖον τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον «ἐκεῖνος μόνον» ἔβλεπε, ἐνῷ αἱ χεῖρες του ἔσφιγγον μετὰ νευρικῆς κινήσεως μίαν ἐπιστολήν, γραμμένην μὲ τρέμοντας καὶ παιδικοὺς χαρακτῆρας.

«Ἀγαπητέ μου πατέρα, ἔλεγε τὸ παιδί· ἰδοὺ ποῦ πάλιν πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα... Πότε πιὰ θὰ ἐπανέλθῃς; Κάθε χρόνον, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μητέρα κλαίει καὶ μοῦ μιλεῖ διὰ τὰ ὡραῖα χρόνια ποῦ ἦσο καὶ σὺ κοντά μας... Γιατί, γιατί ἔφυγες τόσον μακρυά;...»

Γιατί εἶχε φύγει;...

«Πτωχὸν παιδί, ἐσκέπτετο ὁ Μ. Ναπολέων, εἶσαι πολὺ μικρὸν ἀκόμη διὰ νὰ ἐννοήσῃς ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ ἡ φιλοδοξία! Ἡ τύχη, ἡ ὁποία τοσάκις μοῦ ἔφάνη εὐμενής, ἐπιτέλους μ' ἐβαρύνθη μίαν ἡμέραν... Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος».

Καὶ ἐν τούτοις, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεζήτει περισσότερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἦτο ὁ θρόνος τὸν ὁποῖον εἶχε χάσῃ, ἡ ἰσχὺς ἡ ὁποία τοῦ εἶχε διαφύγει. Τὴν Χριστουγεννιάτικην ἐκείνην βραδυά, κατὰ τὴν ὁποίαν γλυκεῖαι ἀναμνήσεις σωρηδὸν τοῦ ἐπανήρχοντο, ἐκεῖνο ποῦ περισσότερον τοῦ ἔλειπε ἦτο ἡ ἑστία του, τὰ χάδια τοῦ παιδιοῦ του ποῦ μόλις εἶχε γνωρίσει. Ἆρα γε ὅτε ἐπανέβλεπε τὸν Ἀετιδέα ποῦ δὲν εἶχε πλέον διὰ πατέρα παρὰ τὸν Θεόν; Τὸν Θεόν!....

Πολὺν καιρὸν τὸν εἶχε λησμονήσει... Τώρα τὸν ἐνθυμεῖτο. Καὶ ὁ μέγας Ναπολέων, ὁ ἥρως τοῦ Austerlitz, ἐκεῖνος ποῦ ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη εἶχε κάμει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Εὐρώπην νὰ τρέμουν, ποῦ καὶ εἰς τὴν ἀποτυχίαν ἀκόμη εἶχε δείξει ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν, ἔκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς Θεότητος.

Καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του, ὁ Ναπολέων ἔκλαψε...

Δοξασμένος Ρῆνος.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μέσ' στὸ σκοτάδι ἐλάλησαν
Βραχνὰ κοκκόρισ πρῶτα....
Δάγκ... Ἡ καμπάνα τρέμοντας
γλυκὰ ξυπνάει τὴν πλάσι...

Δάγκ... Ἔσουσε ἡ παληὰ χρονιὰ
σὰν τοῦ χωριοῦ τὰ φῶτα...
Δάγκ... Σὰν τὸν ἥλιο ποὺ ἔλαμψε,
ἡ νέα χρονιὰ ἔχει φθάσει...

Τέλος Ἄγρας.

Η ΧΑΡΑ

Μέσ' ς' ἀνθισμένο ἀγρό, ἀνάμεσα στὰ λευκὰ κρινάκια, στοὺς χρυσοὺς στάχεις, στὲς παπαροῦνες, στοὺς κυάνους, εἶνε καθισμένη μία νέα μὲ λευκὴ στολή.

Τὰ ξανθιὰ μαλλιά της, λυμένα γύρω στὸ μέτωπόν της, χρυσόσιλπνο στέφανον ἐσχημάτιζαν. Τὰ γαλανά της μάτια λάμπουν σὰν ἀστέρια, τὸ γλυκὺ βλέμμα της καθρεπτίζει ἕνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ. Ἡ ὡραία μορφή της ἔχει τὴν ἀγγελικὴν γλυκύτητα, τὴν οὐράνια ὠμορφιὰ ἀγγέλου. Γύρω της αἱ λευκαὶ μαργαρίτες, αἱ κατακόκκινες παπαροῦνες, τὰ κυανᾶ λοτλούδια τοῦ κάμπου ἐσχημάτιζαν ἕνα ἄντρον μυρωδένον. Ἡ ὡραία νέα ὡμοίαζε περιστερὰν στὴν μικρή της ἐαρινὴν φωλεά. Στεφάνι ἀπὸ λευκὰ λουλούδια εἶνε πλεγμένο στὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ καὶ στὰ κρινόλευκα δάκτυλά της κρατεῖ ἀπὸ τὰ μυρωμένα λουλούδια ποῦ τὴν στολίζουν. Ἕνα ἀηδόνι στὸν πλησίον φράκτη ψάλλει γλυκά, σκυμμένο πρὸς τὴν νέαν, τὸ φυάκι ποῦ κυλᾷ τὰ κρυστάλινα νερά του τῆς στέλλει τὴν δροσερὴ πνοή του, αἱ πεταλοῦδες ἁρπόβες τὴν πλησιάζουν καὶ τὴν χαϊδεύουν μὲ τὰ χρυσά των πτερράκια, ὁ ἥλιος μὲ τὰ γλυκά του φιλήματα παίζει μέσ' τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της. Ὅλη ἡ φύσις τὴν φυλάττει μὲ ἀγάπη μὲ θαυμασμό, καὶ αὐτὴ ἀδιάρροος κρατεῖ σηκωμένα τὰ γαλανά της μάτια εἰς τὸν καὶ τὰ κοραλένια χείλη της χαμογελοῦν γλυκά. Θαρρεῖς καὶ συνομιλεῖ μὲ τοὺς ἀγγέλους, λὲς καὶ ἀφῆκε λίγο τὴν οὐρανίαν κατοικίαν της καὶ κατέβη ἀπὶ γῆ. Τὴν ἐπλησίαζα ἔκθαμβος, σκεπτική, μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσω ἐὰν ἦτο πράγματι ἔμπρός μου ἡ θεία ἐκείνη ὡραιότης ἢ μήπως ὀνειρευόμην. Τὴν ἐπλησίαζα φοβισμένη, ἔκπληκτος ἀλλὰ μὲ μίαν ἀνέκφραστον ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, σὰν νὰ εὑρισκόμην πρὸ εὐτυχίας ἀνελπίστου, σὰν νὰ εἶχα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μιὰ ὠμορφιὰ ποῦ πάντα ὀνειρευόμην. Λάμψις γλυκειὰ ἦταν χυμένη στὸν ἀγρό, ἕνα φῶς οὐράνιο ἐφώτιζε τὴν ὡραία κόρη. Ἐγονάτισα μὲ θαυμασμὸν καὶ εὐλάβειαν ἐμπρός της. Ἐκείνη ἐχαμήλωσε τὰ θαυμάσια μάτια της καὶ μὲ ἐκύτταξε μὲ ἕνα λαμπρὸ χαμόγελο. Τρέμουσα, ἁπλωσα τὸ χέρι μου στὴν λευκὴν στολήν της. Μία δυνατὴ λάμψις μ' ἐτύφλωσε καὶ δὲν ἔβλεπα πλέον τίποτε... Ὅταν ἐσηκώθηκα ἤμουν σ' ἕνα τόπον ἔρημον καὶ σκοτεινὸν καὶ ἡ ὡραία νέα εἶχε γίνη ἄφαντος.

. . . . . .

Ἡ χαρὰ μόλις τὴν ἤγγισα, ἐχάθη.

Ἐξόριστος Ἀτθίς.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ

Εἷς Ἄγγλος πλουσιώτατος εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ γνωρίζῃ ἀνθρώπους ἄνω τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἔτυχε νὰ ἰδῇ εἰς ἕν καφενεῖον τῆς Ἀνατολῆς, ἕνα γέροντα καθήμενον πλησίον τῆς θερμάστρας.

Ὁ Ἄγγλος πλησιάσας αὐτόν, τὸν ἠρώτησεν Ἑλληνιστί:

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε, κύριε, παρακαλῶ;

— Ὀγδοήκοντα, ἀπήντησεν ὁ γέρων μὲ ὕφος μελαγχολικόν.

— Καὶ διατί εἶσθε μελαγχολικός;

— Διότι πρὸ ὀλίγου μὲ ἐπέπληξεν ὁ πατέρας μου.

— Τί; ἔχετε καὶ πατέρα;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Ἑκατὸν δύο...

— Καὶ διατὶ σᾶς ἐπέπληξε;

— Διότι ὁ παππούς μου ἦτο ἀσθενὴς καὶ τὸν ἠνώχλουν.

— Τί ἔκανε λέει; ἔχετε καὶ παπποῦν;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω, ὁ παπᾶς ὅμως ποῦ τὸν ἐβάπτισε, ζῇ καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τὸν ἐρωτήσετε.

— ! ! ! !

Τατανλιανὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς ἐρωτᾶ τὸν Τοτό:

— Τί λέγεται, παιδί μου, νῆσος;

Καὶ ὁ Τοτός.

— Τὸ ἀρσενικὸν τῆς νήσας!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ματωμένης Δόξης

* * *

Ὁ Καθηγητής: — *Τρικυμιώδη Θάλασσα*, πῶς ἐπρόφεραν οἱ ἀρχαῖοι τὴν λέξιν μέλισσα;

Τρικυμιώδης Θάλασσα: — .....

Ὁ Καθηγητής. — Πρόσεχε λοιπόν.... μήπως τὸ ἔλεγαν *μέλιττα*;

Τρικυμιώδης Θάλασσα: — Ἄ μάλιστα! οἱ ψευδοί!....

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

* * *

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου. Ξέρεις, ὅτι ὁ σκύλος δὲν δαγκάνουν τὰ καλὰ παιδιά...

— Ἐγὼ τὸ ξέρω, μὰ τὸ ξέρει κι' ὁ σκύλος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συμμαχίας τοῦ 1912

143ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ τῆς Διαπλάσεως».

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ κατὰ τὸν ὡραῖον αὐτὸν Διαγωνισμόν, προτάσσω τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κειμένου—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, εἰς τὴν κωμῳδίαν, σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι,—ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἐξ λάθους, ἀλλ' ἀφημένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ *λέξεις, ποῦ λείπουν*, εἶνε *αἱ λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὑρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὑρῆτε ὅμως; Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅπως γνωρίζετε, καταγίνονται πολλάκις εἰς συμπλήρωσιν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται, ἐφθαρμέναι ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἡμιτελεῖς, εἰς τὰ τεμάχια τῶν πλακῶν καὶ τῶν στηλῶν, τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη φέρει εἰς φῶς. Κάτι παρόμοιον, πολὺ εὐκολώτερον ὅμως καὶ μὴ ἀπαιτοῦν βέβαια τὰς γνώσεις ἑνὸς ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρήσετε εἰς τὸν Διαγωνισμόν αὐτὸν καὶ σεῖς.

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δεικνύει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τύπους Διαγωνισμούς μας ἕως τώρα εὐφυΐα καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπεραρκοῦν διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διαυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 143ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπό... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1. *Εἰς* τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον») λείπει ἡ λέξις (π. χ.) *κακία*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις: *ἔχετε*.

Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον ὅποιος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου *εἰς ἕνα*, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὑρόντας τὰς περισσοτέρας *ἀκριβεῖς* λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς *Μεγάλους* Διαγωνισμούς, ἤτοι: τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς· τρεῖς, δύο καὶ εἷς κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων (Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. Ϛ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς *δωρεὰν* ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1914, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ ταὐτόχρονα των, καὶ *ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30* εἷς γραμματοσημον οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1914.

Τί πολλὲς καὶ ὡραῖες κάρτες ποῦ ἔλαβα διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν! Ἀκόμη καὶ ζωγραφισμένες μὲ τὸ χέρι, ποῦ ἀξίζουν διπλᾶ. Εὐχαριστῶ ὅλους μου τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας ποῦ μ' ἐνθυμοῦνται πάντοτε.

Σχετικῶς μὲ τὰς κάρτες, γὰ σᾶς 'πῶ κ' ἕνα συγκινητικόν. Μίαν φορὰν εἶχα μίαν συνδρομήτριαν εἰς τὸ Ἀργοστόλι, τὴν δ. *Μαίρην Σάνδερς*. Κάθε πρωτοχρονιάν, μοῦ ἔστελνε μίαν κάρταν. Ἐμεγάλωσεν, ἔπαυσε νὰ εἶνε συνδρομήτρια, καὶ ὅμως ἡ κάρτα της ἐξηκολούθει νὰ μοῦ ἔρχεται. Ἀργότερα ὑπανδρεύθη καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἀλλὰ δὲν μ' ἐλησμόνησε. Καὶ φέτος πάλιν, ὅπως κάθε χρόνον, ἔλαβα μίαν πρωτοχρονιάτικην κάρταν ἀπὸ τὴν κυρίαν Μαίρην Σάνδερς Μεταξᾶ.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ *Ἀτρόμητε Σωρραζέττα* διὰ τὸ ξεσπάθωμα ποῦ μοῦ ἔκαμες μπονταμᾶν. Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν σ' ἐνθυμοῦνται ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλούκα! Ἐζάρηκαν μάλιστα πολὺ ποῦ τὰς ἐνθυμεῖσαι καὶ σύ. Ὄχι, ἑλληνικὰ ὁ «Λουλοὺ εἰς τὸν Μαρόκον» δὲν ὑπάρχει. Ἂν ὑπῆρχε, δὲν θὰ τὸν βέβαια.

Ὁ *Τέλλος Ἄγρας* — τοῦ ὁποίου τὸ διήγημα ἔχει καλῶς, καὶ εἶνε περιτὸν νὰ στείλῃ ἄλλο, — ἀπαντᾷ εἰς τὸ *Πεθαμένον Ὄνειρον*, ὅτι τὸ μόνον φάρμακον διὰ τὴν κατανόησιν τῶν μαθηματικῶν, εἶνε ὁ ἄξιος, ὁ καλός, ὁ ἐυμέθοδος καθηγητής. Τὴν δὲ *Ἡρωϊκὴν Σάμον* πληροφορεῖ, ὅτι καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν εἶνε σπάνιος ὁ καφές, ὁ ὁποῖος πωλεῖται νοθευμένος μὲ καβουρδιστὲς κόρες ἀπὸ ψωμί, καὶ αὐτὸ θὰ ἐννοοῦσε ἡ γρηούλα της.

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Λορελάϊ*, ποῦ μοῦ γράφει τόσα ἐνδιαφέροντα, ἀποσπῶ αὐτὸ τὸ κομμάτι: «Φέτος ὅλοι εἰμεθα κατενθουσιασμένοι μαζί σου. Τί ὡραῖος ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον! φωνάζει ὁ μικρὸς μου ἀδελφός. Τί ὡραῖος ὁ Ἠρδελὶν κατὰ Πλόκ! Ἀμὴ αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί, φωνάζω ἐγώ, ποὺ μάρεσουν ἀπ' ὅλα καλλίτερα! Τῆς διαδοῦν ἀπὸ πέντε-ἑξῆ φορές, καὶ πάλιν δὲν τῆς χορταίνω. Πόσον μάρέσεις, εἶνε τὸ πέμπτον ἔτος ποῦ σὲ λαμβάνω, καὶ ὅσο μεγαλώνω, τόσο περισσότερον σὰγαπῶ, γιατὶ τόσο περισσότερον ὡραία γίνεσαι.

Ὁ *Φάων*, τοῦ ὁποίου ἡ εὐθυμία εἶνε μοναδική, παρῴδησε τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα τοῦ Σολωμοῦ εἰς βάρος τοῦ μικροῦ ἐξαδέλφου του, ποῦ τῆς ἔφαγε ἀπὸ τὸ δάσκαλο. Ἀξίζει νὰ σᾶς τὸ ἀντιγράψω ἐδῶ:

Στοῦ Τοτοῦ τὴν ὁλόμαυρη ράχη,
Περπατῶντας ἡ βέργα μοναχή,
Μελετάει μιὰ-μιὰ τὶς πλευρές του,
Καὶ στὴν ἄκρη... πλοκάμους φουρῆ,
Γνωμένους ἀπὸ κάποιο σχοινί,
Ποῦ εἶχαν εὕρῃ κεἰ χάμω, στὴ γῆ...

Ὁ *Στρατηλάτης* τῶν *Ἑλλήνων* θέλει νὰ πῶ εἰς τὸν *Τέλλον Ἄγραν* νὰ μὴ τὸ πάρῃ ἀπάνω του ὅτι ἔχει καμμιὰ δεκαριὰ βραβεῖα, γιατὶ αὐτὸς μιὰ μέρα θὰ τὸν περάσῃ. — Νὰ τὸ ἰδοῦμε!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κῦμα, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, Ἑλληνικὴ Αἴγλη, Ξελιγωμένος Κλαυθμὸς, Βαλκανικὴ Συμμαχία* καὶ *Ἰσὸς Ἀράχνης*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ ἐν τῷ κήπῳ γεῦμα» τῆς *Ἀφροέσσης Θαλάσσης*. — «Ὁ ποιητὴς» τῆς *Μπουμπουλίνας*. — «Χειμερινὰ συμβάντα» τοῦ *Φάωνος*. — «Πρωτοχρονιὰ 'ς τὸ σπίτι» τῆς *Νησιωτοπούλας*· — «Τὸ ὄνομά μου» τῆς *Συλβίας*· — «Τὸ Χαμίνι» τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης* — «Ἀράχνη καὶ Μέλισσα» τῆς *Προγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων*· — «Τὸ κακοποῦλι» τῆς *Ἑλληνικῆς Αἴγλης*· — Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα, παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Φύλλα 'ς τὸν ἄνεμο» (ἀντιγραφή·) — «Ἡ μάχη καὶ ἡ πρώτη νίκη» (πολὺ ἐκτενές·) — «Φριχτὸ δράμα» (ἀκατάλληλον·) — «Χριστουγεννιάτικο» (ὡραῖον, ἀλλὰ παράκαιρον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Παληὸ Βιολί*, κ. (Ε. Β.) *Αἱματωμένη Σημαία*, κ. (Λ. Χ.) *Αἰολεύς*, α. (Ν. Κ.) *Κυπαρίσσουσα Κυανόλευκος*, α. (Δ. Α.) *Ἄπτερος Νίκη*, κ. (;;;) *Λιλίκα*, κ. (Μ. Μ.) *Σκληρὰ Εἰμαρμένη*, κ. (Ε. Γ.) *Κεφαλλονίτικο Διαβολάκι*, κ. (Ε. Γ.) *Δικέφαλος Ἀετός*, α. (Γ. Π.) *Αἱματοβαμμένο Κιλκίς*, κ. (Λ. Π.) *Σκεντέρμπεης*, α. (Ι. Χ.) *Ἀγρολούλουδο*, α. (Κ. Σ.) *Εὐέλπις Σημαιοφόρος*, α. (Λ. Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, α. *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, α. *Συμμαχία τοῦ 1912*, κ.

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νέλκε* (ἐκύτταξα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν·) *Συμμαχία τοῦ 1912* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὁ κ. Π. μοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Δημ. Γ. Χ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅλα καὶ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ἔχω φίλον τὸν υἱόν ἑνὸς ἥρωος·) *Γαλήνην* (ἔστειλα· πρὸς τὸ παρὸν ὄχι, τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει· ἀργότερα... ποιὸς ξεύρει;) *Νιόβην* (κάλυμμα ἔστειλα· ἐμεῖς ἀκόμη δὲν εἴδαμε χιόνια στὴν πόλι·) *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (βραδεῖα ἔστειλα·) *Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔστειλα·) *Μπουμπουλίναν* (ἕνα λάθος δικό μου καὶ ἕνα λάθος δικό σου, καὶ εἰμεθα ἴσα-ἴσα, ἔ; διὰ τὰ ποιήματα τοῦ φίλου μας, συμφωνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε πρώτης τάξεως ὅλα· ἀλλὰ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ τέτοιες ἀξιώσεις ἀπὸ παιδιά;) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Κρήτην* (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸ λυσόχαρτον·) *Νησιωτοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου καὶ χαίρω πολὺ ποῦ τὰ ἄκουσες·) *Ἀρβύλαν* (μετὰ πάσης χαρᾶς!) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ εὐχαριστῶ πολύ· Βραδεῖον ἔστειλα·) *Ἐμμ. Μ. Φλωρ*· (καὶ τὰ νέα, καὶ τανανεουμένα ψευδώνυμα ἐξ ἴσου συμμετέχουν εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἰόλην* (ἔστειλα· ἐλπίζω νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ πεισθοῦν·) *Φουστανελλᾶν*, (ἐλήφθησαν·) *Δοξασμένον Ρῆνον* (πολὺ μετριοφρονεῖς, διότι ἡ ζωγραφιά σου εἶνε ὡραιοτάτη· εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου·) *Αἰολέα* (ἔχει καλῶς·) *Γυαντομάχον Ἕλληνα καὶ Βουλγαροφάγον Εὔξωνον* (ἔτσι, νὰ μοῦ γράφετε!) *Ἀκτῖνα Χ.* (ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ... νὰ μὲ δῆτε!) *Λιλίκαν* (ἔλαβες βέβαια τὸ γράμμα των·) *Μὴ μὲ λησμόνει* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν* (συστυχῶς δὲν ἔγω τύπον·) *Λοξαμένο 1912. Πανελλήνιον Ἰόβον, Μεγάλην Καρδιάν, Θάλασσαν, Ἡρωΐδα τοῦ 1821, Πλοίαρχον Νέμον, Ἡφ, Ἀετικὴν Δύσιν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἀστρον Ἑωθινόν, Δοξασμένην Ἑλλάδα* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8ην Ἰανουαρίου*, ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς διατεθέντας 750, τὸ Προνόμιον παρετάθη μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1914.

Λοιπόν, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Ἰαυνουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

54. Δεξίγριφος

Μιὰ θεὰν εἰς τὸ λεπτό,
Φίλε , θἀναστήσῃς,
Ἂν σὲ γράμμα γαλλικό,
Ἀριθμητικὸ κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

55. Συλλαβόγριφος.

Δύο σύμφωνα ἑνώνω
Καὶ νησάκι φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

56. Στοιχειόγριφος.

Τὴν ἀκοήν σου εὐχαριστεῖ.
Μ' ἂν βάλῃς ἕνα Θῆτα
Στὴ μέση, τότε, λῦτα,
Πολὺ σοῦ τὴν δυσαρεστεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

57. Μεταγραμματισμός.

Βγάζεις λάμβδα, Θῆτα βάζεις
Καὶ ὁ ἴδιος σὺ θαυμάζεις,
Πῶς νησὶ ἑλληνικὸν
Κάμνει μίαν τῶν ὡρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

58. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκωνται: καθέτως, Μοῦσα, ὁριζοντίως Κράτος τῆς Εὐρώπης, διαγωνίως δὲ Τιτὰν καὶ Θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Καινούργιες Δάφνες

59. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
2 3 1 0 3 = Φόρεμα.
3 8 9 2 5 8 4 = Νῆσος.
4 1 0 7 4 = Θεά.
5 8 7 6 7 = Φυτόν.
6 3 3 4 = Ὄρος.
7 2 8 5 6 3 = Ποταμός.
8 6 3 = Νῆσος.
9 4 5 6 3 = Ἐπίθετον.
0 5 8 6 3 = Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

60-62. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα Πόλεων

1.—Ἕκαστος μαθητὴς πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ γραπτά του ἐν τάξει.

2.—Ἡ Μυκάλη ἐδοξάσθη διὰ τὰς νίκας τῶν Ἑλλήνων.

3.—Ἡ φάλαινα χρησιμεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

63. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου κ' Ἐλλιποσυμφώνου

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* - * * * - * - * - *

τὰ δὲ δεύτερα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου:

** - ** - **

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Ἀριθμητικόν· 2, Σύνδεσμος· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Λάσπη· 5, Ὁμηρικὸς βασιλόπαις· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

64. Φωνηεντόλιπον

Μδν - πρ - τ - τλς - μκρζ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρσφόρου Κανάρη

54. Γρῖφος

I
Πλ ἂς 1 1 1 1 0' οὓς ἴα ζῇ.
1 1
1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 43-44

457. Παιώνιος (πέ, ὤν, Ἴος.)—458. Λέσβος - λέμβος.— 459. Ἄρα-ἀρά.—460. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Ἀπόλλων, Πάν, ὅπλον, λέων, ἐάν, ὤν.)

461.

Λ Λ Σ
Ο Ε Ο
Χ Χ Μ
Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν
Λ Ι Γ
Υ Ν Ο
Ο Λ Σ

462.

ΜΙΛΗΤΟΣ
Ι Λ Ε Κ
ΛΑΡΙΣΣΑ
Η Ι Σ Η
ΤΕΣΣΑΡΑ
Ο Σ Ρ Ν
ΣΚΑΠΑΝΗ

463, Ὁ Μάρκος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον.—464. ΑΓΛΑ·ΓΑ—ΛΑΙΜΟΣ—ΑΙΔΚΟΣ (ΑΛδΑνία, ΓΑλΙκία, ΑΙδΑνος. ΑΜιΚτος, ΙΟν, ΑΣΣος.) — 465. Ἡ μουσικὴ ὑψώνει τὸν νοῦν καὶ καταπραΰνει τὰ πάθη. — 466. *Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ τὰς δυσκολίας.* (Ἡ ἐπιμέλια νὶ κᾶ - τὰς δὶς - κολίας.)

467. Κατάνη (κατά, νΤ.) — 468. Κώνωψ-κώνος.—469. Κόμης-μῆκος. — 470. Τὸ ρῆμα ἀπορῶ (ἀπὸ ρῶ.)—471 - 473. Ι, Νέος ἂν πονήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθαλές· 2. Λεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν· 3, Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.

474.

Κ Α Λ Α Μ Α Ι
Π Α Λ Λ Ι Ο Σ
Γ Ο Μ Ο Ρ Ρ Α
Γ Α Λ Η Ν Ο Σ
Δ Ο Λ Ι Χ Ο Σ
Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν
Σ Ε Β Ι Ρ Ο Σ

475 - 479. Διὰ τοῦ (Θ): *Θρόνος, πόθος, θύρα, θαμών, θεά.*— 480. ΛΕΤΟΣ - ΝΗΣΣΑ (Ἀλκμάν, Ἑκάβη, Ταρσός, Ὄλυμπος, Σύδομ.Α.)—481. Δεινὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν.—482. *Ἡ ἕξις δευτέρα φύσις·* (ἡ ἐξ εἰς δευτεραφ εἰς εἶς.)

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν (12ην Ἰανουαρίου) καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Α' Νεκροταφείου τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας μητρός, ἀδελφῆς, θείας, μάμμης καὶ προμμάμμης

ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ὅπως εὐαρεστούμενοι προσέλθωσι καὶ συνενώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον θερμὰς δεήσεις.

Τὰ τέκνα

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΑΡ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ, ΑΡΙΣΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

Αἱ ἀδελφαί, Οἱ ἀνεψιοί, Οἱ ἔγγονοι, Οἱ δισέγγονοι, Οἱ τρισέγγονοι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἡ ἐν Πειραιεῖ λειτουργοῦσα ***Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου.***

Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. Ἐν Πειραιεῖ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 3 καὶ 4 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 41 καὶ 49.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Γ. Κ. Γαϊτάνης, Ἰόλη, Ἐμ. Μ. Φλωράκης
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούζος.
ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Ε. Γκόνφαλ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Μπερδανόπουλος, Βασ. Ν.Βοσνιάκος (2. 3. 4.) Ἀγ. Α. Δαλέγκας (3. 4).
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαΐτης, Ἀνδριάνα Α. Κασσιανοῦ.
ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ: Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κάϊτα.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Αἰολεύς.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαΐδου,
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Γιγαντομάχος Ἕλλην.
ΠΑΤΡΩΝ: Φουσανέλλας. (2, 4) Πατρινὸ Ναυτόπουλος. (3,4).
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κωνστ. Θ. Κριεμάδης.
ΧΙΟΥ: Λατρευτὴ Κεανόλευκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΓΕΩΡΓ. Κ. ΓΑΪΤΑΝΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2543.